

Η χαρά της εκδίκησης είναι η οργάνωσή της

Κατερίνα Νικολαΐδου, Έυη Μαυροφρύδη

Ο δικαστικός και πολιτικός Λε Σαπελιέ το 1791 στην Γαλλία, θέλοντας να βγάλει παράνομες τις απεργίες και τα συνδικάτα είχε πει: "Είναι ώρα να προλάβουμε την ανάπτυξη αυτής της ανακατωσούρας, δηλαδή, τον συνασπισμό που κάνουν οι εργάτες για να πετύχουν την αύξηση της τιμής της εργάσιμης μέρας και για να μετριάσουν την απόλυτη εξάρτηση που είναι σχεδόν σαν τη σκλαβιά. Πρέπει οπωσδήποτε να τους καταπιέσουμε... και γιατί? Γιατί οι εργάτες επιτίθενται με τον τρόπο αυτό στην ελευθερία των αφεντικών τους".

Η φράση αυτή λοιπόν συνοψίζει την κυβερνητική πολιτική των τελευταίων 3 χρόνων, με αποκορύφωμα την αποδιάρθρωση του συστήματος των συλλογικών διαπραγματεύσεων και την εξατομίκευση των συμβάσεων εργασίας. Η αποστέρηση από τα συνδικάτα του βασικού τους ρόλου, του καθορισμού, δηλαδή, της αμοιβής και των όρων εργασίας των εργαζομένων ενισχύει ακόμα περισσότερο το αίσθημα της ματαιότητας της συλλογικής διεκδίκησης και αγώνα για τον κόσμο της εργασίας που με τη σειρά του διευκολύνει την περαιτέρω συμπίεση των εργασιακών δικαιωμάτων. Επειδή όμως τίποτα δεν γίνεται χωρίς ολοκληρωμένο σχέδιο η αιτιολόγηση της κατάργησης της συλλογικής αυτονομίας πρέπει να αποκτήσει και ιδεολογικό περίβλημα για την κυβέρνηση. Με την ανάδειξη περιπτώσεων διεφθαρμένων συνδικαλιστών που σε αगाστή συμπόρευση με τις εκάστοτε κυβερνητικές επιλογές του παλαιού δικομματισμού και των συνδικαλιστικών τους παρατάξεων σπαταλούσαν το δημόσιο χρήμα προκειμένου να στήνουν πελατειακά δίκτυα προς όφελος των κυβερνήσεων, επιχειρούν μια γενικευμένη επίθεση στην έννοια του συνδικαλισμού και της συλλογικής εκπροσώπησης. Για την επιτυχία του σχεδίου αυτού επιστρατεύεται πολύ πλούσιο λεξιλόγιο όπως "Φαγοπότι στα συνδικάτα", "Όργιο σκανδάλων από συνδικαλιστές", "Περίσσιο θράσος διέπει τους συνδικαλιστές" κ.τ.λ. Δεν κάνει, λοιπόν, καθόλου εντύπωση η μεθοδευμένη στόχευση του συνδικαλιστικού κινήματος, καθώς μέσα από αυτούς τους χαρακτηρισμούς αποκτά δικαιολογητική βάση η αποδιάρθρωση των συλλογικών διαπραγματεύσεων και η επί της ουσίας κατάργηση της βασικής ύλης των συνδικάτων που ντύνεται το μανδύα του «χτυπήματος» του διεφθαρμένου παλαιού μεταπολιτευτικού κόσμου.

Στον αντίποδα, παρασιωπούνται μια σειρά από κατακτήσεις που λαμβάνουν χώρα ακόμα και στους δύσκολους μνημονιακούς καιρούς σε επιχειρήσεις όπου τα σωματεία λόγω της αγωνιστικής τους δράσης καταφέρνουν να σταθούν εμπόδιο στην υλοποίηση κυβερνητικών και εργοδοτικών σχεδίων. Δυνάμεις αγωνιστικές με αντοχές, δυνάμεις που στάθηκαν άξιες των περιστάσεων και φάνηκαν κοινωνικά χρήσιμες, καθώς μπόρεσαν να πάνε τους αγώνες λίγο παραπέρα. Δεν θέλουν να υπάρχουν σωματεία, ώστε να μπορούν ανενόχλητοι να ξεπουλήσουν το Ταχυδρομικό Ταμιευτήριο χωρίς να το μάθει κανείς, όπως τελικά έγινε λόγω της κατάληψης του ΤΤ από 2.000 εργαζόμενους. Δεν τους βολεύει που οι εργαζόμενοι πέρυσι στους Δήμους κατάφεραν να σταματήσουν την εκχώρηση της διαχείρισης των απορριμμάτων στον Μπόμπολα. Δεν τους βολεύει που οι εργαζόμενοι στα νοσοκομεία αντιστάθηκαν στις απολύσεις των συναδέλφων τους που έγιναν λόγω των συγχωνεύσεων. Δεν τους βολεύει που οι εργαζόμενοι στις ταχυμεταφορές με τις άμεσες αντιδράσεις τους έχουν πετύχει την ανάκληση απολύσεων συναδέλφων τους. Δεν τους βολεύει που οι ενοικιαζόμενοι εργαζόμενοι στον τραπεζικό τομέα κάνουν επιτυχημένες απεργιακές περιφρουρήσεις και τα μέλη του σωματείου τους αυξάνονται. Δεν τους βολεύει που το

επιχειρησιακό σωματείο της EsteeLauder κατάφερε να υπογράψει νέα συλλογική σύμβαση εργασίας χωρίς μειώσεις μισθών και με διατήρηση όλων των επιδομάτων. Δεν τους βολεύει που υπάρχουν και πολλά παραδείγματα που αποδεικνύουν ότι οι συλλογικοί αγώνες μπορούν να φέρουν αποτελέσματα. Κυρίως δεν τους βολεύει γιατί ξέρουν ότι μέσα από τους εργασιακούς χώρους μπορεί να γεννηθεί η ανατροπή αυτής της κυβέρνησης και να γεννηθεί το καινούργιο. Χαρακτηριστικό είναι το παράδειγμα της αυτοδιαχειριζόμενης πλέον BIO.ME που οι εργαζόμενοι της αντιστάθηκαν στο κλείσιμο του εργοστασίου και το λειτουργούν πλέον κάτω από τη δική τους διοίκηση για τα δικά τους συμφέροντα.

Σε όλα αυτά η ΓΣΕΕ αρνείται να αναγνωρίσει πολλά από τα σωματεία βάσης τα οποία είναι τα πλέον λειτουργικά και μαχόμενα όπως αυτό των εργαζομένων στα προγράμματα των ΜΚΟ. Επιλέγει συνειδητά να αφήσει χωρίς συνδικαλιστική κάλυψη και φωνή, τους εργαζόμενους σε καθεστώς επισφάλειας, οι οποίοι αποτελούν τον κανόνα, καθιστώντας το συνδικαλισμό άνευ περιεχομένου, αφού όταν δεν έχεις δικαίωμα στην απεργία και δεν μπορείς να διεκδικήσεις συλλογικά δεν έχει νόημα η ύπαρξη του σωματείου. Στοχεύει, δηλαδή, στην συνέχιση των άμαζων συνδικάτων φοβούμενη την αλλαγή των συσχετισμών και την ανάδειξη της ριζοσπαστικής αριστεράς ως βασικό πρωταγωνιστή σε αυτά.

Η δαιμονοποίηση όμως όλων των πτυχών συνδικαλισμού υπηρετεί τα δικά τους σχέδια. Όσο και αν συγκεκριμένες εκφάνσεις τους μας κάνουν να ξεχνάμε βασικές κατακτήσεις που έχουν επιτευχθεί μέσω των συνδικαλιστικών και εργατικών αγώνων είναι χρέος μας να είμαστε αυτοί που θα φτιάξουν τις δικτυώσεις, που θα εντάξουν όλους τους εργαζόμενους χωρίς εξαιρέσεις μέσα στα πλαίσια δραστηριοποίησης των εργασιακών τους χώρων. Χρέος μας είναι να φτιάξουμε μια χάρτα διεκδικήσεων για τους ανέργους με κύρια αιτήματα δωρεάν ιατροφαρμακευτική περίθαλψη, τις δωρεάν μετακινήσεις, τις συνθήκες διαβίωσής τους με αξιοπρέπεια, την πρόσβαση στον πολιτισμό και βασικό πρόταγμα την πλήρη και σταθερή εργασία για όλους και όλες.

Αυτή η ταξικά προσανατολισμένη πολιτική πρέπει να σταματήσει εδώ και τώρα και είναι εύλογο ερώτημα το «πώς». Κανείς δεν έχει έτοιμες συνταγές. Το αστάθμητο ήταν που το 2008 οδήγησε στη μεγάλη εξέγερση της νέας γενιάς των τότε 700 ευρώ, αυτό το αστάθμητο ήταν που γέννησε τις κινητοποιήσεις των πλατειών, τις μεγαλειώδεις απεργίες και των παρελάσεων και οδήγησε τις δύο προηγούμενες κυβερνήσεις στην παραίτηση. Το αστάθμητο και οι μαζικοί αγώνες όλων των εργαζομένων και των πληττόμενων κομματιών της κοινωνίας ήταν που είπαν ότι δεν μπορεί να συνεχιστεί μια τέτοια πολιτική και ζητούν τώρα την συνολική ανατροπή. Μια ανατροπή που μπορεί να έλθει μέσα από μια κυβέρνηση της αριστεράς. Μια κυβέρνηση της αριστεράς που μπορεί να αλλάξει τον κόσμο μόνο με την ενεργή και συνεχόμενη συμμετοχή των εργαζομένων-στα συνδικάτα τους, των φοιτητών-στους συλλόγους τους, των κατοίκων-στις λαϊκές συνελεύσεις των περιοχών τους και όλοι μαζί στα δίκτυα αλληλεγγύης και γενικότερα στις δημοκρατικές διαδικασίες λήψης αποφάσεων των κοινωνικών μας χώρων. Είναι χρέος μας λοιπόν να αφήσουμε πίσω τους τεχνητούς φόβους που μας έχει δημιουργήσει το ίδιο το σύστημα και να διεκδικήσουμε την ανατροπή.